

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 4.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Ore pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 15. Februar 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Ore.

Unge Kvinder.

Det er, som vi har hørt sige for saa længe siden og saa ofte:

Evropa deler sig mere og mere i to Lejre: den socialdemokratiske og den reaktionære. De liberale Partier og Venstre gaar overalt itu: de ubemidlede gaa til Socialdemokratiet, Arbejdsgiverne til det konservative Parti. Al Kævl om dit og dat mellem saakaldte liberale og saakaldte reaktionære Grupper blegner over for det store Spørgsmaal, der kun tillader to Partier: Spørgsmaalet om Brød til de fattige. Tag alle de liberale og konservative Partiers Programmer og virkeliggør dem med et Trylleslag: mon derfor de fattige faar det bedre? Sikkerlig ikke. Der gives kun et eneste Middel, der nytter, kun en eneste Reform, der batter: Tilintetgørelse af Kapitalens Overmagt, en ny Arbejdsdeling, en socialdemokratisk Stat. Ingen Statsform er aldeles fuldkommen. Men en socialdemokratisk Stat, hvor alle i Forening ejer Kapitalen, er i al Fald et uhyre Fremskridt, tilstrækkelig for lange Tider.

Troen paa Retfærdigheden af den kapitalistiske Stat, — lad os i Modsætning til den socialdemokratiske Stat kalde den »den liberale Stat«. — eksisterede engang, men er i Færd med ganske at forsvinde. Der sættes en uhyre Kraft ind paa at trænge de socialdemokratiske Ideer tilbage, — Politi, Militær, Undtagelseslove, Forfølgelser, — men ransag Magthavernes Hjerter og man vil finde, at de tror ikke paa deres egen Sag. Man holder paa »den liberale Stat«, fordi man tjener Penge i den, man forfølger Socialdemo-

kraterne, fordi deres Stat vel skaber Lykke for den store Masse, men dog truer Kapitalisternes Privilegier. Intelligensen overalt i Evropa har tabt *Troen* paa, at det er muligt uden en forandret Arbejdsdeling at raade Bod paa og dæmme op mod den overhaandtagende Fattigdom. Dermed er Socialdemokratiets Sejr given. Man maatte være blind for ikke at se, hvordan dette Parti med rivendo Hurtighed tiltager i Tal og Magt overalt **uagtet** den uhyre Modstand, som egoistiske Interesser sætter imod det. Tæl ikke Socialdemokraternes Antal efter Antallet af Medlemmerne i deres Foreninger. Husk paa, at der bag ved dem staar en uhyre Almue, der er for forsulten og uheldig, og maaske for uoplyst og haabløs, til at indlemme sig i nogen politisk Organisation. Men naar Timen slaar, finder den sin Plads i Rækkerne blandt dem, der lader skimte et Haab om en bedre Samfundstilstand, om Mad for de sultne og Varme for de frofrosne. Baade blandt de ubemidlede og blandt de bemidlede har Socialdemokraterne talrige Meningsfæller, der maa tie for ikke at blive ruinerede.

Socialdemokraternes Sejr er hævet over al Tvivl. Men naar? En uigennemtrængelig Taage skjuler Fremtiden. Om Befrielsens Time slaar om 10 Aar eller om 50, kan intet Menneske vide. Der er dem, der tror, at Sejren absolut maa ligge langt ud i Fremtiden, fordi Nutiden ikke er tilstrækkelig forberedt. Det er muligt, men snarere har det ikke meget paa sig. Mon man egentlig i Aarene før den store franske Revolution var mere forberedt end nu paa en Omvæltning? Næppe. Den store Masse af Befolkningen var knap nok saa vaagen som nu. Derfor maa ingen sætte sig fast i den Tanke, at det ikke er rimeligt, at han kan faa de nye lykkelige Tider at se.

En Ting er imidlertid vist: at vi selv i betyde-